

ligt Krav at stille til en Bank, at den skal give Oplysninger om Mellemværendet mellem den og dens Kunder. Det er rimeligt og naturligt, at dette hører til de for Banken private Ting, som Offentligheden ikke har Krav paa Oplysning om; Oplysning herom vilde i Almindelighed være til Skade for den paagældende Bank. Derfor var jeg betænkelig ved at gaa med til at give Oplysninger om Kontoen af 1. Februar, men jeg maa jo erkende, at denne Konto havde en saa særegen Karakter, at man maaske kunde betragte den under en anden Synsvinkel end den, der i Almindelighed maa anlægges paa en Banks Konti over Mellemværender med dens Kunder. Dertil kom det, at der var saa mange Rygter i Omløb, hvorved mange Personer var nævnt som staaende paa denne Februarkonto, at man for at rense de Personer, der var nævnt, men som ikke stod paa Kontoen, kunde have nogen Anledning til at meddele de Oplysninger, som et Mindretal i Finansudvalget havde forlangt. Oplysningerne blev altsaa givet — med pinlig Nøjagtighed, tør jeg vel nok sige.

At Offentliggørelsen skete paa den Maade, som Tilfældet blev, skyldes et groft Diskretionsbrud af „Social-Demokraten“. Jeg fandt det ganske unaturligt og urimeligt, at man fra et politisk Partis Side, som vidste, at Offentliggørelse hurtigt vilde kunne ske, saafremt der ikke blev Enighed, om noget andet, ikke kunde vente den Dag, det krævedes yderligere, men for at komme i Forvejen med en Nyhed offentliggjorde alle Navnene. Man vidste i Forvejen og ved nu, at der paa den Konto var adskillige Personer, som var ganske uskylde i denne Henseende, og jeg havde den Tro, at man ved at forhandle om Sagen kunde komme til det Resultat, at alle Personer, som man mente var fuldstændig sagesløse, ikke skulde tages med ved Offentliggørelsen. Men der blev jo ingen Lejlighed dertil, fordi „Social-Demokraten“ foregreb Afgørelsen ved at offentliggøre Listen i Utdet.

Det, der var tilsigtet med Offentliggørelsen af denne Februarkonto, var, tør jeg sige, at skabe Ro om Banken. Efter at have set, hvilket Resultat Offentliggørelsen har ført til, beklager jeg at have medvirket til, at Kontoen er blevet offentliggjort, for Offentliggørelsen har ikke bragt den Ro, som man kunde vente, at den skulde bringe. Overhovedet synes jeg, at man fra Oppositionens Side er ganske umættelig. Først havde man faaet en meget lang og indgaaende Beretning fra Bankkommissionen,

saa lang, at man vist nok har Ret til at sige, at der deri gøres Rede for alt, hvad Offentligheden har et rimeligt Krav paa at faa Oplysning om. Det var i og for sig betænkeligt at supplere Kommissionens Beretning med Oplysninger om Kontoen af 1. Februar; thi der er jo ingen, der som Kommissionens Medlemmer er inde i alle Sagens Enkeltheder, og naar Kommissionen ikke har fundet det paakrævet og rigtigt at meddele Offentligheden mere, end den gjorde i Beretningen, maatte det vel være ud fra den Opfattelse, at det, Offentligheden der fik at vide, var, hvad den havde Krav paa at vide. Endvidere er Sagen behandlet grundigt og indgaaende af Rigsadvokaten, og Landsmandsbankens nuværende Ledelse indkasserer alle Fordringer energisk. Jeg tror heller ikke, at der paa det Punkt er nogen som helst Grund til Klage.

Naar man ikke er tilfreds med Kommissionens Beretning og ikke er tilfreds med de Oplysninger, man har faaet om Februarkontoen og Kontoen British Bank, er der efter mit Skøn ingen Mulighed for overhovedet at stille Oppositionen tilfreds. Men den ønsker det maaske heller ikke. Den vil have noget at agitere paa, og det mener den maaske at faa bedst ved, at den stadig væk kan blive ved at kræve nye Oplysninger og saa, naar den ikke faar dem alle, sige, at Grunden er den, at man har noget at skjule. Jeg er ganske enig i, at det højtærede Finansudvalg, der er Rigsdagens vigtigste Udvalg, bør have en vid Beføjelse til at kræve sig forelagt Oplysninger. Men jeg synes dog, at i et Tilfælde som nærværende, hvor der har siddet en Kommission i 15 Maaneder og arbejdet med Sagen, samtidig med at Rigsadvokaten indgaaende har beskæftiget sig med den, er det ubeføjet fortsat at kræve Oplysninger og det Oplysninger i et saadant Omfang, at det ikke vilde være muligt at skaffe dem, medmindre der nedsattes en ny Kommission. Jeg synes, at man her gaar videre end berettiget.

Jeg forstaaer heller ikke rigtigt, hvad Hensigten er med at kræve disse nye Oplysninger, for man er jo skuffet over det, man har set, og der er ingen som helst Grund til at tro, at der skal komme noget sensationelt frem, selv om alle Landmandsbankens Bøger blev slaaet op paa Gadehjørnerne. Jeg skønner derfor ikke, at der er anden Grund for Oppositionen til fortsat at kræve nye Oplysninger end den, at Konkurrencen mellem Socialdemokraterne og de Radikale i Henseende til, hvem af Parterne der er længst fremme i